

tibus propriis & coibus viterbū significat
 Veiterbū: Vita Heroum: Vi triū urbiū
 Vita urbiū: Vi turriū: Vi Thebū: Vita
 Herbū: Vita inermiū: Vi thermū. At p
 substantiā Viterbū significat idē quod
 Errusce Lucumoniū: Grece paleologū:
 & latine ueterum dictatura. Et q Hor-
 chia erat princeps dea Viterbi/olim Etru-
 rie. Et de mendosa traditiōe Festi: unde
 Lucumodii Lucēses dicti. Et unde nūc
 patrimoniu dictū: quod antea a princi-
 pe urbe Turrena & Etruria dicebatur.
 ¶ Ex auctoribus tā ueteribus q moder-
 nis. Ptolomeo: Paulo historico lēgbar-
 do: Sillio: Thoma agnate: Donato: Li-
 uio: Valerio maxio: Fatio Florētino: Le-
 lio Vetuloniēsi: Thoma Veltrino: item
 Vetuloniēsi: Archangelo Michaelē ca-
 prino para Tuffo siue regio Tuscaniēsi:
 Blondo foro liuiensi: Raymūdo Gallo:
 Hermolao Veneto: Archade nostro: &
 interptatione inuictissima nominū.
 ¶ Institutio octaua & nona.
 Octaua institutio est de tabula Arara-
 thea: quā sextē inseruimus. Vltima uer-
 ro est colūna Osiriana. Qd sacrę litterę
 egyptiæ sunt quedā effigies: quæ ad se-
 cretū aliquod magisq ornatū aspiciēti
 apparēt institute. De progenie Osiridis
 & ortu. Qd illius cognōia fuerūt Iuppi-
 ter: Dionysius: Olympicus: Iustus: Sal-
 uator: q uniuerso imperauit orbi. Et qd
 docuit. Qd nō fuit in orbe locus/ & pro-
 uincia nobilis/ quā nō adiuerit/ & uoca-
 rus ab Italis/ tunc a fontibus Istri qui &
 Danubius uenit i Italiā cū Hercule ac
 diis egyptiis. Qd Osiris ab Alpibus fu-
 dit tyrānos Italię i prima phlegrea Hi-
 stria: Hercules in tertia phlegrea Vesu-
 uia: & mox simul iuncti/ in media phle-
 grea Cyminia in subsidente campo Cy-
 meo. Et q triūphauit cū diis/ & Mulis

egyptiis in Vetulonia: in qua est colum-
 na monumentū huius expeditionis: Et
 in triumphū/ a suo cognomine Api/ Ita-
 liam dixit Apeninā/ idest Taurinā. Qd
 sine fallo hæc est Osiriana memoria: qa
 in eo sunt tres effigies soli Osiri tributa:
 semifacies crinita: Calathi: & sceptrum in
 trunco cū effigie instar oculi in summo
 itemq serpens in imo sceptri q occupa-
 rat imperiū. Et quid oēs effigies signifi-
 cent: Et quo pacto latine legantur.

¶ Ex auctoribus. Plinius: Macrobius:
 Xenophon: Diodorus: Hesiodus: Cato:
 Anthiocus Syracusanus: Dionysius Ha-
 licarnassensis: Berosus: Herodotus: Pto-
 lemeus: Tibullus: & noster Tortellius.

Tertii libri comentaria super Vertu-
 nianam Propertii.

Qd idē fuit Ianus celū: vadymon: Ver-
 tunnus & Protheus. Qd quadrifrons &
 bifrons a auersione diei & anni fingit/
 & dicitur Diespiter: Iuppiter: optimus:
 Maximus. alii sunt dicti Vertūni/ Ve-
 ioues. Cur pingitur multiformis. Qd si-
 cut Horchia erat princeps dea Etrurię:
 ita Ianus Vadymon siue latine Vertū-
 nus erat princeps Etrurię: cuius pars ē
 Tusca in Volsinensibus focis. Qd falso
 exponit/ Clusinos deseruisse focos p vol-
 sinos. Qd in uico thusco primū Roma
 uidit deū Vertunnū aduēctū/ ex thusca
 siue urbe Etruria. Qd Ianus cepit dici
 Vertūnus i Latio: qn sub Galerito cep-
 tus est habitari uicus thuscus. Qd etiā
 Iano fuit Vertūno cognomen: quia est
 deus uertētis anni & diuersarū naturarū
 ad concordia/ & est deus uertēdarū rerū.
 Qd Ianus dictus est Vertūnus & mul-
 tiformis effectiue/ quia uertit priscos ru-
 des ad oēs formas & modos ciuilis uitę/
 ad honestatē regumenti & uictus/ & co-